

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 1 lutego 2013 r.

DOLiS/DEC-82/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana I.D. [...] o ponowne rozpatrzenie sprawy z jego skargi na udostępnienie jego danych osobowych przez Burmistrza K.– Urząd Miasta w K. z siedzibą w K. [...] osobie nieupoważnionej,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana I.D. [...], zwanego dalej także Skarżącym, na udostępnienie jego danych osobowych przez Burmistrza K. – Urząd Miasta w K. z siedzibą w K. [...] osobie nieupoważnionej. W treści przedmiotowej skargi Pan I.D. wskazał, iż w dniu [...] grudnia 2011 r. udał się do Urzędu Miasta w K. w celu odebrania nowego dowodu osobistego i wówczas dostęp do jego danych zawartych w ww. dokumencie miała Pani E.K. – pracownik Urzędu Miasta w K., który nie jest zatrudniony w Urzędzie Stanu Cywilnego w K. Jak wskazał Skarżący, cyt.: „z otwartej metalowej szafy [Pani E.K.] wyjmuję dowody wśród nich i mój, żądając oddania mojego dowodu – który uległ unieważnieniu przez okres. Odmówiłem – ze względu na obowiązujące prawo w tym przedmiocie – a ona bezprawnie ma dostęp do danych osobowych – które podlegają ustawowo ochronie”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego odebrał wyjaśnienia od Burmistrza K. Organ ten wskazał, iż pracownik Urzędu Miasta w K. – Pani E.K. posiada upoważnienie do wydawania dowodów osobistych i cyt.: „rola p. K. w tym przypadku polega na doraźnym, wynikającym z potrzeby chwili fizycznym wydaniem dowodu (np. w sytuacji, kiedy w pracy jest jedna osoba, właściwa do dowodów, ale obsługuje innego interesanta). Wydanie dowodu jest czynnością materialno-techniczną i nie potrzeba jakichś

szczególnych predyspozycji czy też kompetencji do jej wykonania (...)"'. Burmistrz K. podkreślił również, iż cyt.: „(...) dowody osobiste nie mają nic wspólnego z Urzędem Stanu Cywilnego (odrębny zakres czynności), z przyczyn czysto praktycznych, obserwując pracę na stanowisku oraz kierując się wygodą interesanta, w roku 2010 upoważniłem p. E.K. do wspomnianych czynności. (...) Upoważniając pracownicę brałem pod uwagę fakt, że jest osoba godną zaufania (posiada poświadczenie bezpieczeństwa w zakresie dostępu do informacji niejawnych, ważne do 2017 roku)". Ponadto w dalszej części złożonych wyjaśnień Burmistrz K. wskazał, iż Pan I.D. pozostaje w sporze z Urzędem Miasta w K. wynikającym z niewywiązania się przez niego z obowiązku przedłożenia dotychczasowego dowodu osobistego przy odbiorze nowego dokumentu.

Do treści przedmiotowych wyjaśnień Burmistrz K. załączył kopię wydanego na podstawie art. 37 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej także ustawą, upoważnienia z dnia 8 września 2010 r., mocą którego upoważnił Panią E.K. do, cyt.: „przetwarzania danych osobowych w zakresie dotyczącym dowodów osobistych. Upoważnienie obejmuje prawo do dostępu do w/w danych w zakresie czynności faktycznej, jaką jest fizyczne wydanie dowodu osobistego osobie zgłaszającej się po odbiór”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 23 sierpnia 2012 r. wydał decyzję administracyjną, w której odmówił uwzględnienia skargi Pana I.D. (znak: DOLiS/DEC-790/12/[...]).

Dnia [...] września 2012 r., w ustawowym terminie, Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

W treści wniosku Skarżący podniósł, że rozpatrując sprawę, Generalny Inspektor nie uwzględnił jego pisma z dnia [...] lipca 2012 r. zawierającego wniosek dowodowy oraz poinformował, że jest „w trakcie zbierania dowodów, które przedstawiają inną sytuację jaką przedstawił Burmistrz (...)”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na początku niniejszych rozważań wskazać należy, iż faktycznie do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Skarżącego datowany na dzień [...] lipca 2012 r. o cyt.: „ – zarządzanie opinii Radcy prawnego,- o której pisze Pan D. – zarządzanie uwierzytelnionej xerokopii listy obecności pracowników Urzędu Miasta K., za cały miesiąc grudzień 2011 r. – wyjaśnienie, jako kto jest zatrudniona Pani E.K. w Urzędzie”.

Zgodnie z art. 78 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Stosownie zaś do treści § 2 ww. przepisu organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.

Wobec treści cytowanego przepisu podtrzymać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności, które nakazywałyby uwzględnienie analizowanego wniosku w zakresie dołączenia do akt postępowania wskazanych przez Skarżącego dokumentów oraz informacji. Takich podstaw nie dostarcza zarówno analiza akt przedmiotowej sprawy, jak i treść wniosku Skarżącego, w

którym nie uzasadnił on na jaką okoliczność wnioskowane dowody mają być przeprowadzone. Reasumując, z materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika, iż uwzględnienie wniosków dowodowych Pana I.D., jako takie, było i jest zbędne dla prawidłowej oceny analizowanej sprawy.

Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych, określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1-5 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z powołanym przepisem ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne m.in. wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2). Każda z przesłanek przetwarzania danych osobowych ustanowionych w art. 23 ust. 1 ustawy ma charakter autonomiczny i niezależny, a zatem przesłanki te co do zasady są równoprawne. Dlatego też spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Jednocześnie zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych.

Ponownie podnieść należy, że przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych Skarżącego stanowi art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zgodnie bowiem z konstytucyjnie uregulowaną zasadą legalizmu, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Ramy dla Burmistrza K. – jako organu właściwego do wydania Skarżącemu dowodu osobistego, określają przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j. Dz. U. z 2006 r., Nr 139, poz. 993 ze zm.). Stosownie do treści art. 45 ust. 1 tego aktu prawnego dowód osobisty wydaje właściwy organ gminy. W rozumieniu niniejszej ustawy organem gminy jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

Po ponownej analizie stanu faktycznego w niniejszej sprawie aktualne pozostają ustalenia Generalnego Inspektora, iż Burmistrz K. jest administratorem danych Pana I.D. pozyskanych w związku ze złożeniem przez ww. wniosku o wydanie nowego dowodu osobistego, bowiem decyduje o celach i środkach ich przetwarzania (art. 7 pkt 4 ustawy).

Nadrzędnym obowiązkiem administratora danych osobowych, zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych, jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą. Ta generalna zasada znajduje swoje rozwinięcie w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych określających m.in. wymogi, jakie powinien spełniać administrator danych w celu zapewnienia bezpieczeństwa danych w procesie ich przetwarzania. Jednym z podstawowych obowiązków spoczywających na administratorze jest, wynikający z art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, obowiązek zastosowania środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych, a w szczególności zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym. Stosownie zaś do treści art. 37 ustawy do przetwarzania danych mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające upoważnienie nadane przez administratora danych.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego i przeanalizowanego ponownie w toku niniejszego postępowania, za nieuzasadniony uznać należy zatem zarzut Pana I.D. dotyczący przetwarzania jego danych osobowych zawartych w jego dowodzie osobistym przez pracownika Urzędu Miasta w K. – Panią E.K., bez stosownego upoważnienia. Jak ustalono w toku przeprowadzonego postępowania Pani E.K. posiadała w zakresie swoich obowiązków m.in. wydawanie interesantom dowodów osobistych. Nadto stosownie do treści art. 37 ustawy o ochronie danych osobowych, Pani E.K. posiada nadane przez administratora danych, tj. Burmistrza K. w dniu [...] września 2010 r. upoważnienie

do przetwarzania danych osobowych zawartych w tych dokumentach (kopia przedmiotowego upoważnienia znajduje się w aktach sprawy).

Odnosząc się do zarzutów Pana I.D. dotyczących nieprawidłowości w zakresie podejmowanych przez Burmistrza K. czynności związanych z wydaniem Skarżącemu nowego dokumentu tożsamości, ponownie wskazać należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może ingerować w działalność innego organu administracji publicznej jakim jest Burmistrz K. poprzez dokonanie oceny czy prawidłowo prowadził on czynności administracyjne w danej sprawie. Podobne stanowisko w sprawie kompetencji Generalnego Inspektora zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00), stwierdzając m.in.: „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i prawa procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami (...)”.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).